

Hồi 29

Can đảm tương chiếu

Cô Nguyệt Minh sau khi bỏ đi, đến thẳng bờ hồ.

Ba tòa kiến trúc hùng vĩ và trì đài ở sau nó đèn sáng rực rỡ nằm bên mặt phải lâu chính Hồng Diệp Lâu, một dải gần bờ hồ được chiếu sáng như ban ngày. Mười tám lâu thủy tạ cạnh hồ, mặt quay ra ngoài hồ, toàn bộ đều sáng đèn, tiếng sáo tiếng đàn réo rất thánh thót trong không gian quang đãng trên mặt hồ. Y vẫn cảm thấy vô cùng cô độc.

Ô Tử Hư đuổi đến sau y, thấp giọng nói: "Ta rất cảm tạ huynh, nhưng càng không hiểu huynh. Cô huynh không phải đã nói không thể chứng thật ta là Lang Canh sao?".

Cô Nguyệt Minh đáp: "Chuyện đó không có gì khác biệt, Nguyễn Tu Chân và Khâu Cửu Sư nhận định ngươi là Ngũ Độn Đạo, ta nói cái gì thì cũng không có khác biệt".

Ô Tử Hư thở dài, lại khẩn trương hỏi: "Cô huynh vừa rồi xem tranh, vẫn có cảm ứng như lần trước chứ?".

Cô Nguyệt Minh hờ hững đáp: "Có thì thế nào? Không có thì sao? Ô huynh nên tốn nhiều tâm tư để bảo vệ mạng sống, như thế mới là kẻ thức thời".

Ô Tử Hư vui vẻ nói: "Trong tình huống không có khả năng tạo nên có khả năng, luôn là mục tiêu làm người của ta. Hiện tại tuy ta vẫn chưa tìm được phương pháp thoát thân, nhưng lại vô cùng hưởng thụ cảnh ngộ này".

Cô Nguyệt Minh lần đầu cảm thấy quan hệ với người khác được kéo gần lại một chút, điều y truy cầu chính là sự kích thích và nguy hiểm ở ranh giới sinh tử, cùng với sự truy cầu của Ô Tử Hư có nhiều chỗ tương đồng, nhưng chỗ hài hước đó là bọn họ một người là quan, một người là tặc.

Cô Nguyệt Minh nhú mày nói: "Ta thật không hiểu ngươi, biết rõ đối với ngươi mà nói, Lạc Dương là địa phương nguy hiểm nhất trong thiên hạ, còn trốn vào nơi tuyệt địa Hồng Diệp Lâu này, rốt cuộc là vì cái gì chứ?".

Ô Tử Hư đáp: "Bất luận là ai hỏi ta, ta đều không trả lời thật. Thế nhưng riêng đối với Cô huynh, ta không biết làm sao không thể nói bậy được. Sự tình là thế này, trong tay ta có một bảo vật, lại chỉ có ở trong Hồng Diệp Lâu mới có cơ hội tiếp xúc người mua, chỉ cần có

thể đem bảo vật này bán lấy tiền, ta có thể có được một lượng lớn của cải đủ cung cấp cho ta cuộc sống hoang phí nhiều năm. Không giấu gì huynh, ta đã quen cuộc sống hưởng thụ, không thể tiếp tục thời gian nghèo đói khổ, lại không thể ở trong tình hình lộn xộn này trộm bảo vật khác, mà có trộm được cũng không thể bán, như thế sẽ bại lộ hành tung. Vì thế đem bảo vật hiện nay trong tay bán ra, đã thành hy vọng duy nhất của ta”.

Cô Nguyệt Minh không bằng lòng nói: “Tình huống hiện tại của ngươi được bao nhiêu phần tốt? Ngươi không những bại lộ hành tung, còn bị địch nhân bao vây trùng trùng. Khâu Cửu Sư phối hợp cùng Nguyễn Tu Chân, rất có khả năng là tổ hợp mạnh mẽ nhất trong thiên hạ, ngươi chỉ còn cách đưa đầu cho bọn họ”. Y vẫn cho rằng bảo vật mà Ô Tử Hư nói, là vật hấn đã trộm trước đây, không có quan tâm.

Ô Tử Hư chán nản nói: “Cô huynh là người ngoài cuộc tỉnh táo, ta là trong cuộc u mê, cục thế này khẳng định là quỷ cục. Ta nghĩ thông rồi, chỉ hận tối nay mới nghĩ thông, hối hận cũng đã muộn”.

Cô Nguyệt Minh trong lòng máy động, hỏi: “Ngươi nghĩ thông cái gì rồi?”.

Ô Tử Hư đáp: “Từ khi ta lỡ tay giết chết con trai bảo bối của Hoàng Phủ Thiên Hùng, ta luôn bị quỷ mê, còn bị dụ vào vùng đầm lầy mà huynh gọi là Vân Mộng Trạch, gặp mặt mỹ lệ lệ quỷ ta vừa mới chính thức đặt tên là Vân Mộng nữ thần, huynh nên hiểu ta nói ‘gặp mặt’ là có ý gì. Từ thời khắc đó, Vân Mộng nữ thần luôn theo bên cạnh ta, khiến ta mơ thấy quái mộng, còn là nằm mộng giữa ban ngày ban mặt nữa chứ. A! Không! Phải nói là hơn nửa đêm nằm mộng, mỗi lần đều trở về một địa phương giống nhau. Ài! Bà thím ta ơi, sợ rằng dương thọ ta đã tận, vì thế mới bị Vân Mộng nữ thần đùa giỡn trong lòng bàn tay như thế”.

Chợt ngưng rồi tiếp: “Còn có một chứng cứ khác có thể chứng thực ta là bị quỷ mê, đây cũng là tình cảnh của những người bị quỷ mê, đó là bị quỷ dụ hoặc, mong muốn ở cùng với nữ quỷ, phát giác nàng có lực hấp dẫn vô cùng, có mất đi cái mạng nhỏ cũng không có gì lớn lao. Nếu ta có thể chạy khỏi Lạc Dương, ta sẽ đi tìm hòa thượng hay đạo sĩ có pháp lực tổng khứ ác quỷ khỏi người ta. Ài! Cậu không nên nói cũng đã nói rồi, bất quá tâm ý của ta sao giấu được nàng chứ? Nàng tuyệt không cho ta có cơ hội thoát thân. Ta chắc chắn đi đời rồi”.

Cô Nguyệt Minh trầm giọng hỏi: “Ở trong mộng, ngươi đến chỗ nào?”.

Ô Tử Hư thật thà đáp: “Là một tòa thành trì cổ quái”.

Cô Nguyệt Minh quay người nhanh như gió, hai mắt thần quang sáng rực, hét nhỏ: “Miêu tả tỉ mỉ hơn cho ta nghe”.

Ô Tử Hư bị phản ứng mãnh liệt của y làm cho giật mình, một hồi sau định thần lại, nói: "Thành đó xây ở trên núi, theo thể núi phân thành mấy tầng, chỗ cao nhất là một tòa thần điện, có lúc toàn thành không có một người, có lúc thì xác chết khắp nơi, toàn thành chìm trong bầu không khí chết chóc ôn dịch".

Cô Nguyệt Minh lạnh lẽo hỏi: "Người thấy cảnh trí ngoài thành không?".

Ô Tử Hư đáp: "Cảnh tượng sâu sắc nhất là từ thành lầu nhìn xuống phía dưới, nhìn thấy đồi núi thảo nguyên bao la, xa xa có một con sông, thật sự rất cổ quái".

Cô Nguyệt Minh vẫn nhìn hẩn, nhãn thần không chút động đậy, Ô Tử Hư cảm giác tâm thần của hẩn tịnh không ở nơi này.

Ô Tử Hư không nhịn được hỏi: "Cô huynh đã nghe qua tòa sơn thành này chưa?".

Cô Nguyệt Minh thở ra một hơi dài, hai mắt hồi phục sự linh hoạt, đáp: "Tối nay phát sinh chuyện gì, vì sao Ô huynh có thể đột nhiên nghĩ đến bản thân đã bị lệ quỷ theo ám?".

Ô Tử Hư đáp: "Tối nay ta lại nằm mộng, cũng là tòa sơn thành đó, ta đến thành tường cao nhất trong thành, men theo một con đường đá không biết thế nào lại đi đến một quảng trường, nhìn thấy một kiến trúc giống như một tòa thần điện đứng sừng sững, trên cổng điện có một tấm bảng vuông, có khắc bốn chữ, nhưng thế nào cũng không nhìn rõ được".

Cô Nguyệt Minh nghe kể rợn da đầu, dựng tóc gáy, hỏi: "Tiếp đó sao?".

Ô Tử Hư hãy còn kinh hãi nói: "Sau đó ta nhìn thấy Vân Mộng nữ thần".

Cô Nguyệt Minh ngây ngốc chăm chăm nhìn hẩn.

Ô Tử Hư cười khổ nói: "Sự thực thì ta không thấy được nàng, nhìn được chỉ là một đoàn quang ảnh mỹ lệ sáng ngời, Vân Mộng nữ thần xuất hiện trong vầng sáng đó, xung quanh là hắc ám vô cùng vô tận, nàng tựa như có như không, ta thì không thể cử động, tiếp đó ta nghe nàng nói với ta, lặp lại hai lần, đó là muốn ta gọi tên nàng. Ài! Việc phát triển đến tình cảnh như thế vẫn không tỉnh ngộ sao? Nàng đang câu hồn phách ta, chỉ cần ta gọi ra tên nàng, tiểu mệnh của ta liền chấm dứt. Ta thật không muốn chết, ta còn chưa sống đủ, chí ít vẫn chưa tìm được nữ nhân có thể khiến ta dốc lòng, chết như thế thật không đáng".

Cô Nguyệt Minh hỏi: "Người có ngồi thuyền quay về hay không?".

Ô Tử Hư gật đầu đồng ý.

Cô Nguyệt Minh nói: "Bọn ta lên thuyền nói tiếp".

oOo

Bách Thuần ngồi một mình trong sảnh, nhìn Vân Mộng nữ thần treo trên bức tường đối diện.

Vân Mộng Trạch liệu có phải là tiểu Vân Mộng mà Tiền Thế Thần nói hay không? Vân Mộng thành còn ở nơi đó sao? Thật kỳ quái! Với địa vị, quyền lực của Tiền Thế Thần, vì sao nói đến cố sự phát sinh ở cổ đại lại ngập ngừng ấp úng, muốn nói lại ngưng, giống như có cố kỵ gì vậy, còn muốn mình lập thế, không được tiết lộ. Nguyên nhân ở chỗ nào?

Đột nhiên Bách Thuần cảm thấy xúc động mãnh liệt, muốn nghe nửa phần sau cố sự này, đồng thời thầm hạ quyết tâm, không để Tiền Thế Thần úp úp mở mở khiến nàng không thể nắm được tình huống xác thực của Vân Mộng thành năm đó.

Nghĩ đến đây, nàng đi vào thư phòng nằm bên trong, từ khi biết Tiền Thế Thần đến giờ, nàng là lần đầu chủ động mời gã đến Hồng Diệp Lâu. Nàng biết Tiền Thế Thần nhìn thấy mật hàm viết bằng loại giấy đặc biệt của nàng, bất luận gã bận rộn việc công thế nào, cũng sẽ vớt bỏ tất cả, đến Thư Hương Tạ gặp nàng.

oOo

Ô Tử Hư và Cô Nguyệt Minh chia nhau ngồi hai đầu thuyền, Ô Tử Hư phụ trách chèo thuyền. Chiếc thuyền rời bờ đi đến giữa hồ.

Cô Nguyệt Minh trầm ngâm phút chốc, tựa như muốn sắp xếp suy nghĩ, nói: "Người ở trong hoàn cảnh nào hạ sát Hoàng Phủ Anh?"

Ô Tử Hư đáp: "Nói chính xác, ta chỉ là gián tiếp giết chết hắn. Khi đó ta ở đồ quán gặp được một người đẹp đồ thuật rất lợi hại, con người ta đánh bạc ra đánh bạc, tán gái ra tán gái, lúc đánh bạc tuyệt không nhường nữ nhân, thế nhưng tối đó lại giống như tiền thế oan nghiệt, ta và nàng tựa như củi khô gặp lửa đỏ, một khi bùng phát thì không thể thu thập. Không nhìn được trước là nàng, ở bên tai ta thì thầm, hẹn ta đến khuê phòng của nàng, sau đó đi trước một bước. Ta đang đánh đến thiên hôn địa ám, đầu óc không được tỉnh táo như bình thường. Khi đó chỉ cần tỉnh táo một chút, nhất định có thể đoán được nàng lén lút như thế là vì có cố kỵ. Ài! Không phải là việc tỉnh hay không tỉnh, mà là ta khi đó căn bản bị quỷ mê, chỉ cho rằng là điềm phúc đến, hoàn toàn không ngờ lại là đào hoa kiếp".

Cô Nguyệt Minh hỏi: “Nàng ta có phải là nữ nhân của Hoàng Phủ Anh không?”.

Ô Tử Hư cười khố nói: “Chính là như thế. Ta lúc đó vừa hay thua còn một lượng bạc, chỉ đành thu tay rời đồ trường, theo địa chỉ người đẹp đó thủ thi bên tai mà tới, lúc Hoàng Phủ Anh và hơn mười tên tùy tùng phá cửa vào phòng, bọn ta vẫn đang uống rượu ca hát trong phòng, ta khi đó vô cùng thất kinh, nhảy lui về sau, nữ nhân đó cũng chạy về hướng ta, bị Hoàng Phủ Anh đuổi theo một đao đâm vào sau lưng nàng, việc này nằm ngoài ý liệu của ta, cho rằng Hoàng Phủ Anh chỉ có thể tìm ta tính toán, không ngờ hắn độc ác giết nàng. Nhìn gương mặt thống khổ biến dạng của nàng trước lúc chết, trong lòng ta bùng lên lửa giận chưa từng có, toàn lực ném cái chén vẫn còn cầm trên tay vào Hoàng Phủ Anh, đáy chén trúng mi tâm của hắn, Hoàng Phủ Anh lập tức ngất xỉu, ngã về phía trước, vừa khéo nữ nhân đó quay người lại, bị Hoàng Phủ Anh ngã đến từ đằng sau, Hoàng Phủ Anh vừa ngã vào người nàng, mà đao của hắn vẫn còn cắm trên lưng nữ nhân đó, hậu quả thế nào không cần ta phải nói tiếp nữa!”.

Cô Nguyệt Minh gật đầu nói: “Cú ném này của ngươi đã đem tất cả người và việc liên kết với nhau”.

Ô Tử Hư hỏi: “Cô huynh đang nói gì? Ta không hiểu”.

Hai mắt Cô Nguyệt Minh sáng lấp lánh, ngửa mặt ngắm đêm đen, thở ra một hơi nói: “Ta và Ô huynh gặp nhau ở Hồng Diệp Lâu, tình không phải là ngẫu nhiên, Ô huynh minh bạch không?”.

Ô Tử Hư lộ ra biểu tình chấn kinh trên mặt, chỉ chỉ bản thân, lại chỉ chỉ Cô Nguyệt Minh, trong mắt bắn ra thần sắc dò hỏi.

Cô Nguyệt Minh gật đầu nói: “Đó là như thế. Ngươi ở trong cục, ta cũng ở trong cục, thậm chí mỗi người tiếp xúc gần đây nhất với bọn ta, bao gồm Bách Thuần và cô nương gọi là Song Song, đều hãm thân trong bố cục này. Ta nghĩ bố cục lớn như thế, đã vượt khỏi năng lực của lệ quỷ, chỉ ít bọn ta chưa từng nghe quỷ cố sự như thế. Đúng không?”.

Ô Tử Hư ngập ngừng hỏi: “Nếu không phải lệ quỷ, thì là gì chứ?”.

Cô Nguyệt Minh trầm giọng nói: “Đó là Vân Mộng nữ thần sống ở cổ thành trong Vân Mộng Trạch, nàng không những là tiên linh chủ tể của Vân Mộng Trạch, pháp lực của nàng còn có thể vượt khỏi Vân Mộng Trạch, ảnh hưởng đến bất kỳ người hay việc gì trong thiên hạ”.

Ô Tử Hư mơ mơ hồ hồ hỏi: “Khoan đã! Cái gì cổ thành, Cô huynh đang nói cái gì vậy?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Bởi vì liên quan đến bí mật nhậm mệnh của thân phụ ta, ta chỉ có thể nói đại khái cho người nghe”.

Ô Tử Hư gật đầu biểu thị đã hiểu.

Cô Nguyệt Minh định thần chăm chú nhìn hẩn một hồi, nói: “Dựa vào truyền thuyết cổ xưa, ở phía nam Động Đình, trong khu đầm lầy mặt đông Tương Thủy, còn sót lại tàn tích một tòa cổ thành của Sở quốc ở thời đại Chiến Quốc. Người biết cổ thành rất hiếm, chỉ giới hạn trong di dân nước Sở cổ, đem bí mật này truyền từ đời này sang đời khác, bọn họ tin rằng trong thành có tàng chứa kho báu thế kỷ ngàn, bất quá gia tộc này tuy không ngừng có người đi tìm bảo, nhưng đáng tiếc bóng dáng một phần của cổ thành cũng không nhìn thấy, còn kẻ tìm bảo giống như trúng phải độc chú, không ai có kết cục tốt, cổ thành tựa như có thần linh thủ hộ”.

Ô Tử Hư nghe kể hít vào một luồng khí lạnh, gần như rằng đánh lập cập, kinh hãi nói: “Là kho báu thế kỷ ngàn gì mà lợi hại như thế? Cô huynh phải chăng chỉ Vân Mộng nữ thần ta gặp, chính là thần linh thủ hộ cổ thành, thế nhưng ta không những không có tâm mưu đoạt bảo vật trong thành, thậm chí căn bản không biết được sự tồn tại của cổ thành, ta không có phạm nàng, nàng vì sao lại phạm ta?”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Chỉ mong ta biết được. Còn vật gì cất giữ trong thành thì ta cũng không biết. Nói trắng ra, ta luôn không tin quý quý thần thần gì gì đó, thậm chí cổ thành giống như tên của các hạ, là không có thật. Bất quá suy nghĩ của ta đã triệt để cải biến, bảo vật trong cổ thành là việc hết sức chính xác, mà trông nom cổ thành chính là Vân Mộng nữ thần đã hiển lộ pháp tướng với người, từ đó người đã vẽ thành tranh”.

Ô Tử Hư cảm thấy tay chân phát lạnh, thân thể trống rỗng phiêu linh, tim như quên đập.

Cô Nguyệt Minh cười khở nói: “Nếu như ta lần đầu thấy chân dung của nàng, giống như tình huống không chút dị dạng vừa rồi, ta đã không thể đi gặp Ô huynh. Vì thế ta nói cùng Ô huynh tương ngộ ở Hồng Diệp Lâu tịnh không phải ngẫu nhiên”.

Ô Tử Hư nói: “Ta cũng sắp bị Cô huynh dọa cho vỡ mật”.

Cô Nguyệt Minh không hiểu nói: “Người không phải lúc ở đó trường thắng liền bảy ván, sớm có cảm giác này sao? Vừa rồi cũng là người nói với ta bị quỷ mê hoặc, hiện tại lại làm vẻ sợ hãi như thế”.

Ô Tử Hư cười thâm nói: “Nghĩ cứ nghĩ. Gần đây ta thích nhất là suy nghĩ lung tung, nhưng nghĩ thì nghĩ như thế, nội tâm rốt cuộc vẫn có một tia nghi vấn, hoài nghi tất cả chỉ là

bản thân đang suy nghĩ vớ vẩn, nghĩ vẩn đó trở thành một sinh cơ để ta bầu víu. Hiện tại huỳnh lại hủy đi hy vọng cuối cùng của ta, bởi vì ta thật sự tìm không được sự thật có thể phản bác huỳnh. Ài! Ta và Vân Mộng nữ thần trước kia không oán, gần đây không cừ, nàng vì sao tìm đến ta?”.

Cô Nguyệt Minh trong lòng hiện lên hoa dung của Vô Song Nữ, than: “Người sao biết không có ân oán với nàng chứ?”.

Ô Tử Hư ngạc nhiên hỏi: “Ta và nàng sao có thể có ân oán?”.

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh nói: “Oan nghiệp từ tiền thế thì thế nào?”.

Ô Tử Hư toàn thân rung động, hai mắt bắn ra thần sắc kỳ dị, mù mờ nói: “Tiền thế! Mẹ ta ơi! Lần này là chết chắc rồi”.

Cô Nguyệt Minh than: “Vừa hay ngược lại, Vân Mộng nữ thần không những không phải là khắc tinh chú định trong vận mệnh người, còn là hy vọng duy nhất trong hoàn cảnh hiện nay của người. Đây là suy nghĩ của ta, cũng là suy nghĩ của Nguyễn Tu Chân”.

Ô Tử Hư vô cùng ngạc nhiên hỏi: “Nguyễn Tu Chân lại biết được chuyện này?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Giờ ngộ hôm nay trước khi ta đến gặp người, đã gặp Nguyễn Tu Chân, người này không thẹn nổi danh trí giả, từ việc đại thắng đồ trường của người, không có chứng cứ nào vẫn suy đoán được có một lực lượng thần bí dẫn dắt sự phát triển của cả sự kiện, lực lượng này luôn đứng về phía người, còn mục đích cuối cùng của nó thì chỉ có bản thân nó biết rõ”.

Ô Tử Hư nhìn ngang nhìn dọc, cười khở nói: “Bị huỳnh nói đến sồn cả tóc gáy, không biết nên sợ hay nên hoan hỷ nữa. Bề ngoài thì nó đích xác đang giúp đỡ ta, sự thật thì lại dẫn ta vào chỗ chết. Hiện tại phương pháp duy nhất chạy khỏi Lạc Dương của ta, đó là bắt đầu từ Hồng Diệp Lâu, đánh xông ra khỏi thành. Cô huỳnh nói một câu công đạo xem! Nó đang giúp ta hay đang hại ta?”.

Cô Nguyệt Minh không có quan tâm đến lời của hắn, tự mình trầm ngâm, nói: “Địa phương trong mộng và chỗ trong ảo giác của Ô huỳnh, có thể chính là tòa thần bí cổ thành trong Vân Mộng Trạch năm đó còn chưa bị phá hủy, con sông ngoài thành là Vô Chung Hà Ô huỳnh đã qua”.

Ô Tử Hư không thể khống chế cơn rung mình, run giọng nói: “Tam hồn thất phách của ta, sợ rằng có một nửa đã bị nó dẫn đến cổ thành rồi. Cô huỳnh nói đúng, tiền thế ta nhất định là thiếu nó cái gì đó, hiện tại nó là đến đòi nợ. Không đúng! Nó phải là lệ quỷ tinh linh

thuộc thời đại Chiến Quốc, chuyện đã phát sinh hơn một ngàn năm trước, sao có thể liên quan đến người sau một ngàn năm như ta chứ?”.

Cô Nguyệt Minh không bằng lòng hỏi: “Ô huynh sao biết kiếp trước của người không phải ở trong thời kỳ đó?”.

Ô Tử Hư mặt tái mét vô cùng khó coi.

Cô Nguyệt Minh hiểu được tâm tình của hắn, im lặng không nói.

Trong trời đêm ôn nhu, cao lầu thủy tạ, đình đài lầu gác của Hồng Diệp Lâu, hòa cùng Quả Biều Trì thành một thể thống nhất. Không có Quả Biều Trì, Hồng Diệp Lâu sẽ không có khí chất thoát tục cách xa chốn bụi trần. Không có Hồng Diệp Lâu, Quả Biều Trì cũng sẽ không thể có sự phồn hoa của văn hóa kinh doanh.

Bên bờ cỏ thụ um tùm, lầu đài đình tạ lúc ẩn lúc hiện, nước chảy bên cầu, đường quanh co u tĩnh, sương khói lớn vờn, gió nhẹ vờn rèm, đàn ca êm ái, tựa như là tiền giới ở nhân gian.

Ô Tử Hư thu lại mái chèo, để con thuyền nhỏ ở giữa hồ bập bênh trôi nổi.

Cô Nguyệt Minh trầm tư suy nghĩ.

Buổi tối đặc biệt này, rất có thể là một đêm quan trọng nhất trong đời y, bất cứ phán đoán nào y đưa ra, mỗi một câu nói ra, đều có thể mang đến hậu quả hoàn toàn không giống nhau. Từ trước đến giờ, y luôn bằng vào trực giác quyết đoán kịp thời, loại trực giác này là từ kinh nghiệm đã trải qua mà bồi dưỡng thành, đó giống như Ô Tử Hư có thể nhìn qua nắm được đặc tính và khí chất của đối tượng sẽ vẽ, bản thân y đối với địch thủ cũng vừa nhìn là hiểu thấu, nhìn rõ được bản lãnh nông sâu của đối phương.

Thế nhưng thói quen này đã cũ, ở tình thế trước mắt tịnh không phù hợp.

Đầu tiên, y không phải không có gì vướng bận như trước, vô cùng hứng thú đối với tử vong. Vì để bảo vệ Hoa Mộng phu nhân, y cần phải đoạt được Sở hạp, đây là mục tiêu của y, cũng là chọn lựa duy nhất. Chỉ cần nhận thức như thế, đủ để y biết bản thân đã “Nhập cục”.

Y cũng không thể dựa vào trực giác hoặc ấn tượng đầu tiên để đưa ra phán đoán, mà cần phải suy xét toàn cục, suy xét tất cả nhân tố hữu hình hoặc vô hình, thậm chí sức ảnh hưởng của quỷ thần, mới có khả năng đạt thành mục tiêu.

Điểm quan trọng nhất đêm nay, là thái độ của y đối với đại đạo trước mặt, sẽ chọn hay bỏ. Một phán đoán sai lầm, trả giá bằng tính mạng bản thân thì chẳng có gì nghiêm

trọng, nhưng nếu thêm tính mạng của Hoa Mộng phu nhân thì là hậu quả y không thể gánh nổi.

Trong mơ hồ, y cảm thấy Ô Tử Hư là nhân vật quan trọng trong việc y có thể đoạt được Sở hạp hay không, suy nghĩ này dẫn dắt thái độ đối xử với Ô Tử Hư của y.

Thanh âm của Ô Tử Hư truyền vào trong tai y: "Nói như thế, ta ở trong mộng không phải quay về kiếp trước sao?".

Cô Nguyệt Minh hít sâu một hơi, nói: "Ô huynh có cảm giác như thế không? Vân Mộng nữ thần đang mượn mộng cảnh và ảo tượng, vẽ lại sự tình phát sinh ở cổ thành ngàn năm trước cho Ô huynh, tuy mỗi đoạn ngắn đều là những mẫu vụn, nhưng liên kết với nhau, nói không chừng sẽ là một cố sự hoàn chỉnh".

Ô Tử Hư lắc đầu nói: "Không có đạo lý, nàng đã thần thông quảng đại như thế, pháp lực không có giới hạn, muốn ta biết một sự kiện, rất có thể hoàn hoàn chỉnh chỉnh một lần mở ra cho ta thấy, không cần ấp a ấp úng, muốn nói lại thôi".

Cô Nguyệt Minh bình tĩnh nói: "Nàng tuyệt không phải thần thông quảng đại như thế".

Ô Tử Hư thoáng ngạc nhiên.

Cô Nguyệt Minh nói: "Nguyễn Tu Chân từng thâm nhập điều tra đối với việc người ở đồ quán thắng liền bảy ván, kết luận là người đánh bạc với người đều có tình cảnh bị quỷ mê hoặc, đánh không xong ngược lại còn thua hết sức hồ đồ. Từ đó có thể biết Vân Mộng nữ thần chỉ có thể thông qua ảnh hưởng tâm thần của người khác, thao túng sự phát triển của người và việc trong hiện thực. Còn lực ảnh hưởng của nàng đối với người sống là có hạn, người bị ảnh hưởng vẫn có tự do ý chí, có thể có phản kháng với nàng, thậm chí phản kích, đây là một trường kịch đấu giữa người và thần linh. Hươu chết về tay ai, còn chưa biết được".

Ô Tử Hư nói: "Cô huynh càng nói càng huyền ảo, tất cả những gì Cô huynh nói, liệu có phải chỉ là nghi ngờ tâm sinh quỷ ám không?".

Cô Nguyệt Minh trầm giọng nói: "Ô huynh không cần lãng phí thời gian, người so với bất kỳ ai càng phải minh bạch lời của ta. Vân Mộng nữ thần đang dùng năng lực và phương thức của nàng, gọi lên ký ức tiền thế của Ô huynh. Từ thời khắc Ô huynh ngộ sát Hoàng Phủ Anh, Vân Mộng nữ thần bắt đầu triển khai kế hoạch rộng lớn mạnh mẽ của nàng, tất cả những người gián tiếp hoặc trực tiếp cuốn vào chuyện này, đều bị hãm trong bố cục của nàng. Ta, người, Bách Thuần, Song Song, Khâu Cửu Sư, Nguyễn Tu Chân, Tiền Thế Thần, Qua Mặc, Quý Nhiếp Đề, thậm chí Phụng công công, sư tử của Bách Thuần là Hoa Mộng phu nhân, thủ hạ số một của Phụng công công là thái giám Ký Thiện, thậm chí đương kim thiên

tử, đều không thể ở ngoài. Cục thế mệnh vận này có thể ảnh hưởng đến sự phát triển hình thế thiên hạ”.

Lại giải thích thân phận của bọn người Qua Mặc, Quý Nhiếp Đề.

Ô Tử Hư nghe đến trợn mắt há miệng, mãi một hồi sau mới nói: “Cô huynh lần này là lần thứ nhì nói chuyện này có liên quan với Song Song, nhưng ta thật nghĩ không ra chuyện này có quan hệ gì với nàng”.

Cô Nguyệt Minh hồ hững nói: “Người sẽ được minh bạch nhanh thôi”.

Ô Tử Hư ủ rũ nói: “Ta há không phải trở thành kẻ bị hại lớn nhất sao? Bất luận tương lai tình thế phát triển thế nào, ta cuối cùng cũng phải thành vật phẩm hy sinh thôi”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Thật như thế sao? Vân Mộng nữ thần muốn hại người, có thể uống phí công phu gọi lại hồi ức tiền thế của người sao? Người suy nghĩ kỹ xem, nàng hại người thì dễ, muốn giúp người lại tuyệt không dễ dàng. Nàng giống như bọn ta có thể phạm sai lầm, giúp người ở đồ quán thắng liên liên, đã lộ ra sơ hở, giúp Nguyễn Tu Chân đoán ra sự tồn tại của nàng, càng tin tưởng không sai người chính là Ngũ Độn Đạo, bằng không Nguyễn Tu Chân và Khâu Cửu Sư vẫn mặc nàng thao túng. Theo tình thế hiện thời, người có mọc cánh cũng khó mà bay thoát”.

Ô Tử Hư cười khổ hỏi: “Ta nên cảm kích nàng hay là hận nàng đây?”.

Cô Nguyệt Minh đáp: “Rồi có một ngày người sẽ biết rõ”.

Ô Tử Hư u ám trong lòng, nói: “Cô huynh vì sao đột nhiên đối tốt với ta như thế? Ta chưa từng có bằng hữu, nhưng lại cảm thấy Cô huynh là bằng hữu chân chính của ta”.

Cô Nguyệt Minh thần nhiên đáp: “Ta vốn là người đặt việc công lên hàng đầu, đối với người hay vật đều không có sinh ra cảm tình, thế nhưng ta phát giác bản thân đang trong quá trình thay đổi. Nói đơn giản, mục tiêu của ta là muốn tìm bảo vật chưa biết ở trong cổ thành, mục tiêu của người là đem bán báu vật ở trong người, sau đó tẩu thoát mất dạng, mai danh ẩn tính, nhằm tránh khỏi báo phục của Hoàng Phủ Thiên Hùng. Mới nhìn ta và người là đạo bất đồng không ngồi cùng nhau, sự thực thì nữ thần trong Vân Mộng Trạch lại thông qua một bức tranh liên hệ bọn ta lại với nhau. Ô huynh có thể có liên tưởng gì không?”.

Ô Tử Hư hỏi: “Bảo vật trong cổ thành, đối với Cô huynh rất quan trọng phải không?”.

Cô Nguyệt Minh gật đầu đáp: “Tuyệt không nghi ngờ, nhưng thứ cho ta không thể nói rõ nguồn cơn”.

Ô Tử Hư nói: “Cô huynh nổi tiếng là người vô tình, ta lại vừa hay tương phản, rất dễ động chân tình, chỉ là đến đi đều nhanh. Cô huynh trọng nghĩa giúp đỡ, khiến ta hết sức cảm động. Để ta nói với Cô huynh một bí mật, ta là người thiên sinh đối với bảo vật có xúc giác mẫn tiệp. Mỗi lần tiến vào phú gia đại trạch, ta có thể tự nhiên cảm ứng được bảo vật có giá trị nhất giấu ở nơi nào. Cảm giác đó hết sức cổ quái, càng tiếp cận bảo vật, tìm ta đập càng nhanh, đây là chuyện không thể giải thích, thật tình là như thế, vì vậy ta trộm vật chưa từng bị thất thủ”.

Cô Nguyệt Minh kinh ngạc nói: “Ô huynh đúng là kỳ nhân”.

Ô Tử Hư nói: “Ta là kỳ nhân, Cô huynh không phải cũng là kỳ nhân sao? Ta thấy bản lãnh truy tặc của huynh chẳng khác nào bản lãnh trộm bảo của ta, may mà huynh không bắt tên tặc này. Khà! Không nói lạc đề nữa, ta đáp ứng Cô huynh, chỉ cần ta có thể chạy khỏi Lạc Dương, ta sẽ theo huynh đến Vân Mộng Trạch, bằng vào xúc giác đối với dị bảo của ta, tìm ra tòa cổ thành đó, đây là lời hứa của ta đối với Cô huynh”.

Cô Nguyệt Minh nói: “Người không còn sợ ta hại người à!”.

Ô Tử Hư ung dung nói: “Sợ hãi có tác dụng gì. Một mục đích khác của ta, là muốn đến địa phương lực lượng Vân Mộng nữ thần mạnh nhất, cùng nàng giải quyết dứt điểm. Thần cũng tốt! Quỷ cũng tốt! Chạy trốn không phải là biện pháp, ngày đêm nơm nớp lo sợ, không biết chủ ý nào là của mình đề ra, chủ ý nào là của nàng đề ra, làm người còn có lạc thú gì chứ? Không ai hy vọng biến thành con rối cho người khác giật dây thao túng hết”.

Tiếp đến hai mắt sáng lên, tiếp: “Cả đời ta luôn tìm kiếm một nữ nhân có thể khiến ta không thể rời xa nàng, chỉ cần Vân Mộng nữ thần xuất hiện trước mắt ta, ta bất kể đó là ảo giác hay là hiện thực, ta sẽ nhảy đến ôm lấy nàng, xem nàng có phản ứng gì, chỉ cần nàng không biến thành một bộ xương khô là được”.

Cô Nguyệt Minh ngưng thần nhìn kỹ hấn, lòng nghĩ đây mới là chân chính diện mục của Ngũ Độn Đạo, là bản sắc đại đạo của hấn.

Ô Tử Hư hưng phấn nói: “Tuồng tượng đã đủ kích thích. Huynh không cần lo cho ta, cũng không cần xuất thủ giúp ta. Hiện tại ta đột nhiên cảm thụ được tư vị chưa từng có, cảm giác mới mẻ sung mãn động nhân. Ta tin tưởng bản thân không những có thể bán đi bảo bối trong tay trở thành tài phú giàu có, còn có thể chạy khỏi Lạc Dương thành. Ta sống hai mươi mấy năm, sinh mệnh chưa từng muôn màu muôn vẻ thế này”.

Cô Nguyệt Minh hoài nghi hỏi: “Nữ thần của người có phải đang ảnh hưởng người, kích khởi đấu chí của người hay không?”.

Ô Tử Hư đáp: “Khả năng này rất lớn, nàng chắc luôn đứng về phía ta. Gì cũng tốt, ta là người vĩnh viễn không chịu bỏ cuộc, chỉ cần có một tia cơ hội có thể sống tiếp, ta sẽ không bỏ qua chút sinh cơ đó”.

Lại nói: “Sự phát triển của tương lai, ai cũng không thể dự liệu. Không bằng bọn ta ước định một địa phương gặp mặt, tốt nhất là trong Vân Mộng Trạch, cho dù bọn ta mất đi liên lạc, cũng có thể lần nữa bắt tay, triển khai công cuộc cổ thành tầm bảo của bọn ta”.

Cô Nguyệt Minh nhú mày nói: “Thế nhưng ta đến lúc này, vẫn không thể xác định bảo vật còn ở trong cổ thành. Chuyện này xác thật một lời khó tận”.

Ô Tử Hư giống như biến thành một người khác, nói: “Huỳnh nên cố tín tâm đối với nữ thần của ta. Không! Nên có tín tâm đối với nữ thần của bọn ta, nàng đã có thể đùa giỡn, hù lộng với bao nhiêu anh hùng hào kiệt như thế, đương nhiên có biện pháp bảo vệ bảo vật, lưu nó cho người có duyên mà nàng chọn. Còn người đó có thể là huỳnh, có thể là ta. Nếu như là của tiểu đệ, ta sẽ hai tay dâng cho Cô huỳnh, ta tuyệt không nuốt lời. Cô huỳnh có thể hoàn toàn tín nhiệm ta”.

Cô Nguyệt Minh trầm ngâm chốc lát, nói ra phương vị Tương Phi Từ ở trong Vân Mộng Trạch.

Hai người đều là lão giang hồ, còn định ra ám kí và thủ pháp thông tin để tránh mất liên lạc.

Ô Tử Hư khua mái chèo, chiếc thuyền rùng rình quay hướng lâu chính chạy đi, cười nói: “Lần này đúng là tiễn Cô huỳnh một đoạn rồi”.

- o O o -